

Subota, 15.01.2011.g.

Zašto mi se nekad tako teško moliti? Nekad toliko zlo jako djeluje na mene da moram upotrijebiti onu svoju najdublju snagu da se idem pomoliti one molitve koje molim svaki dan. Pogotovo navečer kada svaki dan molim molitve Svete Brigite. Ne znam, možda je to zbog toga što ih molim na koljenima. No, mislim si da je molitva na koljenima najponiznija molitva. I ako želim da Gospodin čuje moju molitvu onda mi je normalno da Mu se molim na koljenima. Jer se osjećam vrlo slabo i vrlo nedostojno da ja, mali čovjek i veliki grješnik, Njega Boga, nešto molim. Pa ako Ga već nešto molim, a to su STRAŠNO

VELIKE

STVARI

ZA

MOJ

SPAS

I

SPAS

DRUGIH

LJUDI,

ZNANIH

I

NEZNANIH,

onda mi je normalno da Ga molim ponizno tj. na koljenima.

A vrlo često osjećam da to što mi se teško nekad kleknuti i moliti, nije radi toga klečanja. Jednostavno zlo mi stavlja u dušu i u srce neku težinu, nemjerljivu. I znam da tada traje borba mojeg anđela čuvara sa silama zla. On, koji me štiti od grijeha i želi me dovesti pred Gospodina u život vječni, jer mu je to osnovni zadatak i njegovo poslanje, vodi tešku borbu sa zlim duhovima koji me žele, moju dušu, odvesti u vječni pakao.

I to mi sve nije potpuno jasno. I ne mogu si dočarati tu borbu. Ali znam da se ona vodi jer jednostavno osjećam u sebi porive za i protiv moljenja u danom trenutku. I do sada je uvijek pobijedilo dobro i uvijek sam se molio.

Najčešće "prepoznam" djelovanje zla. Jer imam koncentracije da se pitam: "Pa dobro, da li je to da ti se sada ne moli dobro ili loše? Naravno da je loše. Pa onda hajde pa se moli."

I ne znam kako to opisati, ali u tom trenutku kao da mi dođe neka nova snaga, kao da je zlo otjerano, i meni nekako postane drago da se pomolim i učinim to s voljom i koncentrirano.

Jer, vrlo je važno da se molimo koncentrirano. Samo mehaničko izgovaranje riječi mislim da nema nikakve svrhe odnosno od takve je molitve vrlo malo koristi. Pa ajde si sami zamislite što jedan Bog, Gospodin naš, može misliti o važnosti i potrebi naše molitve ako u našim mislima i u našem duhu pronađe samo jedan mali dio molitve koju molimo jer ju molim bez koncentracije, bez razmišljanja, mehanički izgovaramo riječi.

Vidio sam čovjeka koji riječi Krunice izgovara velikom brzinom, kao stroj. Ne znam koliko je takva molitva Gospodinu draga. Ja mislim i tako radim, da kada moliš Krunicu moraš bar u sebi osjećati zvuk tih riječi koje izgovaraš ili da su ti u mislima ako se moliš u sebi, ako već ne zamišljaš događaje koje te riječi Krunice predstavljaju i pričavaju.

Meni se uvijek u glavi, kada razmišljam o molitvi, pojavi slika našeg Gospodina Isusa Krista iz nekog filma ili nekih slika, gdje kleči u Getsemanskom vrtu, na koljenima, i moli se svome Ocu. Niti je stajao, niti sjedio, niti je brzo ponavljao riječi neke te iste molitve, niti mu se nekud žurilo. Bio je sabran i sav se predao u tu svoju molitvu.

Stotinu puta sam čuo ili pročitao da misi TREBAMO SABRANO PRISUSTVOVATI I SABRANO
JU
SLUŠATI.

Tako mislim da se treba i moliti.

I znam da vi drugi imate iste probleme kao i ja. Jedna prijateljica, sestra u vjeri, kazala mi je da je počela moliti molitve Svete Brigite, htjela je svaki dan ali jednostavno nije uspjela. Nije izdržala stalne napade zla koje ima stotine načina da te odvraća od molitve. Umor, posao, svakodnevne obveze, san, obitelj, zaboravljivost, obveze prema drugim ljudima, itd.

A onda, kad se svemu tome othrvamo, onda nas zlo želi spriječiti da smo u moljenju, kao i na misi, koncentrirani i sabrani, da doživljamo što molimo, **DA SMO STVARNO U MOLITVI SJEDI NJENI
S
GOSPODINOM
ILI
BAR
DA
MU
SE
PRIBLIŽIMO.**

I zato nije čudno što su mnogi iskusili, i obični ljudi i sveci i blaženici, da su Gospodinu najmilije one molitve kojemu se molimo od srca, svojim riječima, **KADA SMO U POTREBI ZA SEBE ILI ZA DRUGE.** Onda On zna da to dolazi iz naših srdaca, **IZ NAŠIH DUŠA.**

E, onda tako treba izgledati svaka naša molitva. Tako se i ja pokušavam moliti i osjećam da je to Gospodinu drago. Zna se dogoditi da u moljenju molitava Svete Brigite ponovim npr. Oče naš ili Zdravo Marijo i po nekoliko puta gdje se treba moliti samo jedanput. Jednostavno mi se čini nekako neprimjerenim i nedostojnim da nešto molim jednoga Boga a da se ne mogu sjetiti što sam izgovorio. **KAO DA SAM BIO PIJAN.** Ne vidim tu svrhu.

A to je upravo posao zla i njegovih duhova. I stalno s njima vodim borbu. Čim više pobjeda napravim zlo jače i lukavije napada. I ne mogu se baš pohvaliti da se uvijek sabrano i koncentrirano molim. **ALI SE STALNO TRUDIM.**

A najbolje, daleko najbolje, i skoro uvijek sa suzama, bile su molitve za pojedine velike potrebe koje su mi došle u životu. I za sebe i druge. To su bile molitve iz srca i duše, tu su riječi samo navirale, i, **KAO DA JE ŽIVI BOG BIO NEGDJE P**

RED
MENOM
I
SLUŠAO
ME.

E , kada bih tako mogao moliti sve molitve koje molim, imam osjećaj da bi onda bio jako blizu Gospodinu! I ZNAM DA JE TAKO JER SAM SE VEĆ TAKO OSJEĆAO.

I opet, znam da sam na dobrom putu čim se zlo i njegovi duhovi toliko trude da me odvrate od molitvi i misa i njihovog sabranog praćenja i moljenja. Ali, tako je to u životu i u vjeri. MI TREBA
MO RA
DITI
SVOJE,
NAŠI
ANĐELI
ČUVARI
I
DRUGE
DOBRE
SILE
SVOJE,
A
ZLO
SVOJE.
A ako ćemo mi činiti svoje onda zlo nema šanse.

No, isto tako kako mi znamo da je zlo kukavica i bježi pred našim Gospodinom i vjerom u Njega, tako isto ono zna da smo mi ljudi slabi i nevjerni, pogotovo u tijelu. I sam Gospodin je rekao da je duh jaki ali da je tijelo slabo. Zato nas tu zlo i napada. Ali mi to znamo, trebamo to prepoznati i protiv toga se boriti. Ako ne možemo sami molimo Gospodina za pomoć.

I MORAMO IMATI CILJ. To sam danas čuo u jednom razgovoru da je zapravo najvažnije u životu imati cilj a ostalo se onda podređuje tome. TAKO JE I U MOLI
TVI I
U
VJERI.

UPITAJMO SE ZAŠTO MOLIMO, ZAŠTO VJERUJEMO, ZAŠTO IDEMO NA MISE?

JA ZNAM. ZATO DA TIME POMOGNEM SEBI I DRUGIMA DA DOĐU U KRALJEVSTVO BO
ŽJE
I
OSTVARE
ŽIVOT
VJEČNI.

PONOVNE SE UPITAJTE ŠTO JE VAŠ CILJ? AKO JE ISTI KAO I MOJ, ONDA ĆE NAM OV
O
STALO
BITI
PUNO
LAKŠE
IZDRŽATI.
JER
SVE
IMA
SVRHU.

Ali, ako nam cilj nije jasan onda se nemojmo ni čuditi što se teško molimo, što vrlo lako ne
odemo na misu kada bi mogli, što se ne molimo za druge, što se rijetko sjetimo za svoje
pokojne, što se molimo za njih i ne prinosimo im mise, što često griješimo a vrlo često i svjesno,
ŠTO
NAM
JE
JEDNOSTAVNO
ŽIVOT
VJEČNI
KAO
STVAR
U
ORMARU
.
UZMEMO
JU
ONDA

KADA
MISLIMO
DA
NAM
TREBA.

VJERUJTE TO NIJE DOBRO. KAJAT ĆEMO SE RADI TOGA ALI ĆE NAM BITI KASNO. NE
MOJTE
SE
DATI
POBIJEDITI
OD
ZLA.
BORITE
SE
BAREM
ZA
SEBE
AKO
VEĆ
NEMATE
SNAGE
DA
SE
BORITE
ZA
DRUGE.

**SVAKI DAN SMOGNITE SNAGU ZA JUTARNJE I VEČERNJE MOLITVE. IDITE NA MISE B
AREM
SVAKU
NEDJELJU.
MOLITE
I
PRIKAZUJTE
MISE
ZA
SVOJE
POKOJNE.
ČINITE
DOBRA
DJELA**

I
DAJTE
MILOSTINJU.
NE
DOZVOLITE
ZLU
DA
VAS
U
TOME
SPRIJEČI.
A
AKO
VAM
JE
TEŠKO,
ONDA
PRVO
MOLITE
GOSPODINA
DA
VAM
DADNE
SNAGE
ZA
TO.

VJERUJTE, IZA SMRTI ČEKA NAS ILI PAKAO ILI RAJ. I ZA VELIKU VEĆINU DUGO ČISTIL
IŠTE
SA
SVIM
SVOJIM
MUKAMA.
ZATO
SE
TRUDITE
DOK
SE
JOŠ
MOŽETE.

A
TO
ĆE
SE
SVE
DOGODITI
BEZ
OBZIRA
DA
LI
MI
VJERUJEMO
ILI
NE.
BOŽJA
PRAVDA
STIĆI
ĆE
SVAKOGA.

BLAGOSLOVLJEN BOG U VIJEKE.